

V penziónu Svět

Petr Hapka

Co je to pokoj - a co z nouze skrýš?
V té mojí kočkou sotva zatočíš.
V okně se smráká, ale nesvítá.
Z fotky má máti, na zdi přibitá,
vidí jak neklid do mne zaťal dráp.
Schází tu místo, kam bych volně šláp.
Zděděné krámy pachem prošlých let
plní můj pokoj v penziónu Svět.

Co je to pokoj - a co cela jen?
Kde bydlím, tam je pátý suterén.
Maminko s hlavou plnou hřebíků,
mám tady zůstat? Taký ze zvyku?
Zvyk, co tě držel, po mně prackou hráb.
Mám se tu hlídat, být svůj vlastní dráb?
Nejasné přání roste jako květ.
Zavalí pokoj v penziónu Svět.

Kdo však má pokoj, ten má zázemí.
V tom's měla, mámo, pravdu zdá se mi.
Mám svoje jistý, prostě víc, než nic.
Víme, jak skončil před sto léty strýc.
Promiň, že na něj myslím chvílemi.
Tetě prý poslal lístek z přízemí.
Vysoko došel, jenže pak ho smet
bláznivý mumraj penziónu Svět.

Větší než pokoj je můj nepokoj.
V mozku mi tiká jako věčný stroj:
Co prý mi brání sebrat odvahu
hledat a najít jeden z výtahů?
Strýc, který zmizel, tvrdil, že tu jsou.
Snad na mně čeká někde pod střechem.
Lechtaný sluncem touží vyprávět
co všechno viděl v penziónu Svět.

V zapadlých koutech penziónu Svět.
V kuchyňských hrncích penziónu Svět ...